

Iohannes Jaromierzsky

(310)

Ad Moecenates

(310)

Quid iuvat Aonias coluisse fideliter artes,
heroum si non experiamur opem.
Sunt Heliconiadum sanctissima munera, sed cum
sit parca heroum dextera, friget opus.
5 Ast ubi magnanimum praestant pia fulcra virorum,
exercet sacrum quilibet artis opus.
Crescit honos Phoebæ studiumque augetur honestum,
praestat ubi officium dextera larga piùm.
Artibus exultae decorant pia iura phalanges:
10 urbis honos doctis auxilio esse viris.
Non opus est multis: hac sola accedere fas est
parte deos, donec spiritus ore sedet.
Musis addictos animus generosus alumnos
ergo amet et parvis viribus adsit ope.

Homo

Heus tu, quid turges? Numquid quod cretus Olympo?
Falleris: es caenum guttaque foeda hominis.

Votum pro parentibus

Te pius et supplex imploro, Christe, parentes
da, videam laeta prosperitate frui,
post te praeter eos cura est mihi nullius: ipsos
integritate animi promptus honoro mei.
5 Omnipotenti illos, rex optime, protege dextra
atque aegris medicam, nam potes, affer opem;

Jan Jaroměřský

(310)

Výzva k mecenášům

(310)

Co všechno platné to jest chtít věrně pěstovat básně,
chybí-li prostředky mocných, bohatství jejich a vliv.
Svaté jsou dary Múz, ach, přesvaté, ale když ruka
velmožů rozdává skrovně, dílo je chabé a mdlé.
Kde však vznešení lidé svou vzácnou podporu dají,
tvůrcem posvátných veršů každý přec může se stát.
Vzrůstá Foibova vážnost i množí se vznešené snahy
tam, kde posvátnou práci umožní bohatá dlaň.
Houfy vzdělaných lidí svým uměním ozdobí práva,
takovým lidem pak přispěť pro město věru je čest.
Netřeba mnohých je slov, však touto jedinou cestou
možno je dostat se k bohům, pokud by v těle byl duch.
Kéž tedy chovance Múz má v lásce šlechtná duše,
kéž jejich skrovným silám pomůže hojnost a moc.

Člověče

Bláhovče, čím se pyšníš? Snad proto, že k nebesům saháš?
Mýlíš se. Jsi jen bláto, ošklivé člověčí nic.

Prošba za rodiče

Zbožné a s pokorou prosím tebe, ó milény Kriste,
dej mi v plném štěstí rodiče vidět bych směl.
Oni po tobě hned jsou mojí jedinou láskou,
moje čistá duše oba je ochotně ctí.
Všemocnou paží svou je ochraňuj, vladaři nebes,
v nemocech stáří jim ulev, máš přece takovou moc.

sic te omnes vegeti nostris laudabimus hymnis.
Si merui, o votis annue, Christe, meis.

De meipso

Infelix ego sum, sed raro tristis, at illud
scit Fortuna, tamen non faver, imo premit.

Mors

Quem semel abstulerat, non Parca rediit ad illum:
at redeunt morbi terque quaterque graves.
Cur igitur mortem fugiam, quae sola quietis
mater, quam morbi vita nec ista dabit?

Písněmi budem tě chválit, my všichni, svěží a zdraví,
jestliže hoden jsem toho, ta moje přání mi splň!

O sobě samém

Vskutku já nešťastný jsem, však málokdy smutný, můj Osud
ví to a málo mi přeje, o to pak souží mne víc.

Smrt

Zchvátí-li člověka Smrt, už víckrát nezajde k němu,
tříkrát, čtyřikrát zato vrací se nemoci houf.
Proč tedy prchám smrti, vždyť ta jen matkou je klidu,
jaký mi nemoci bídné, život můj, nemožou dát?